

"KUIIN DAISY JONES & THE SIX JA SINÄ PÄIVÄNÄ" - RED

Säivöjä

HOLLY BRICKLEY

ROMAANI

[1] SARA SMILE [2] SOMEBODY SAID [3] THE KING OF CARROT FLOWERS PT. ONE [4] FIGHT THE POWER [5] TOTAL HATE '95 [6] FUNNY STRANGE [7] WEIRD DIVIDE [8] JUST LIKE A WOMAN [9] NEVER IS A PROMISE [10] AFTER THE GOLD RUSH [11] LET DOWN [12] BAG LADY [13] NYC [14] BAY WINDOW [15] A CASE OF YOU [16] BRING IT ON HOME TO ME [17] HEY YA [18] YOU SAID SOMETHING [19] THE HEART OF THE MATTER [20] RUNNING UP THAT HILL [21] THIS SIDE OF THE BLUE [22] MIS-SHAPES [23] EVERYBODY NEEDS SOMEBODY TO LOVE [24] BRITPOP NIGHT [25] THE WEAKNESS IN ME [26] LEAST WORST NIGHT OF THE CENTURY SO FAR [27] WHAT MAKES YOU THINK YOU'RE THE ONE [28] SOMEONE GREAT [29] COMFY IN NAUTICA [30] HEARTBEATS [31] THE GIRL IN THE BRIDGE

COPYRIGHT 2025 / ALL RIGHTS RESERVED

HOLLY BRICKLEY

Säiröjä

SUOMENTANUT MARI HALLIVUORI

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Deep Cuts* ilmestyi 2025 Yhdysvalloissa.

Copyright © 2025 by Holly Brickley

Suomenkielinen laitos © Mari Hallivuori ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-6629-9

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Dannyle

Sara Smile

Hän yllätti minut hoilaamasta jotakin typerää renkutusta. Oli vuosi 2000, joten sieluttomia hittejä riitti – luultavimmin äänessä oli jokin poikabändi, teinityttö napapaidassa tai lihaksikas, honottava mies. Odottelin baaritiskillä juomaa ajatuksissani; tajusin yhtyneeni lauluun vasta kun näin sivusilmällä hänen huvittuneen ilmeensä, ja nolostuin.

”Tosi huono biisi”, sanoin kuin en olisi ollut moksiskaan.
”Mutta korvamato.”

Samassa collegessa opiskelevina tunsimme toisemme pintapuolisesti, vaikka meitä ei ollut koskaan esitelty emmekä olleet jutelleet. Häntä sanottiin Joeyksi, mutta totesin välittömästi, ettei poikamainen lempinimi sopinut hänelle lainkaan; hän oli aivan liian pitkä. Hän laski toisen kyynärpänsä baaritiskille ja sanoi: ”Mutta voiko biisi olla huono, jos se on aito korvamato?”

”Voi.”

”Mutta sehän tekee sen, mihin pyrkiikin”, Joey sanoi. ”Se on tehokas. Tarttuva.”

”Dick Cheney on tehokas”, minä sanoin. ”Natsit olivat tarttuvia.”

Näin hymyn levenevän entisestään.

Otin kiitollisena vastaan baarimikon ojentaman tuopin ja painoin kylmän lasin poskeani vasten. Biisin päätyttyä tyhjiön täytti baarin hälyisä äänimaisema: jäiden rohina peltiä

vasten, pöytäcurlingin kiekkojen kalahtelu, baarimikon pään yläpuolelle viritettyä televisiota katsovan pariskunnan tyrmistyneet huudahdukset. Joe tilasi juotavaa ja kaivoi ryppyisiä seteleitä farkkujensa taskusta. Ajattelin palata omaan loosiini, kun Hall & Oatesin ”Sara Smile” alkoi soida ja sai hänet parahtamaan.

”Ihan loistava kappale.” Hänen kätensä haroi tummaa kiharapilveä ja laskeutui poskelle, kun hän jäi kuuntelemaan.

Hall & Oates! Yksi lempparibändeistäni! Siihen aikaan se soi harvoin jukeboxeissa – kasarimusa kuulosti monen mielestä vielä liian kornilta ja oli liian tuoretta kierrätettäväksi, tosin se vaihe menisi pian ohi. Nojasin baaritiskiin Joen vieressä kuunnellen upeaa, aistillista ensimmäistä säkeistöä.

”Oikeastaan”, sanoin kykenemättä hillitsemään itseäni, ”tämä on loistava tulkinta, loistava taltiointi. Ei loistava kappale.” Näin Joen ilmeestä, että jollain tasolla hän ymmärsi ajatukseni, mutta selitin silti juurta jaksain kuin kyse olisi rakettitieteestä: ”Loistavassa kappaleessa on vahvempi pohja. Teksti, soinnut, melodia. Sen voi esittää ja sovittaa eri tavoin, ja lopputuloksena on lähes poikkeuksetta upea. En haluaisi olla se kliseinen mimmi, joka puhuu baarissa Joni Mitchellistä, mutta ’Both Sides, Now’ on siitä hyvä esimerkki – kehnommankin laulajan versiona se saa ihon nousemaan kananlihalle.”

Oli riski olettaa, että Joe olisi edes kuullut kappaleen, mutta hän nyökkäsi oitis. ”Totta.”

Kumarruin välttääkseni juomaansa baarimikolta kurottavan hujopin kainalokuopan. Joen katse pysyi tiiviisti minussa, joten jatkoin. ”Sara Smile’ sen sijaan – pystytkö kuvittelemaan sitä kenenkään muun kuin Daryl Hallin tulkitsemana, juuri sellaisena kuin hän sen levytti?”

Joe kallisti korvaansa. Daryl Hall lauloi sinne pitkän, tyylikkään lurituksen.

Minä kohotin sormeni ja kuljetin sitä laulumelodian mukana. ”Ymmärrätkö? Parasta tässä säkeistössä on hänen

tulkintansa. Hyvä kappale – ja puhun nyt tietenkin popin ja rockin maailmasta – voi muuttua paremmaksi tai mennä pilalle laulajan tulkinnan vuoksi. Mutta se ei voi *perustua* tulkintaan.”

Joe ei näyttänyt omahyväiseltä eikä kyllästyneeltä toisin kuin keskustelukumppanini yleensä, kun aloin intoilla tähän tapaan. Hän ei ryhtynyt luennoimaan, miten kaikki ”niin sanottu hyvä musiikki” on suhteellista. Hän vain kohotti Budweiser-pullon huulilleen ja otti kulauksen.

Viereemme tullut hujoppi läimäytti Joeta tuttavallisesti olkapäälle, ja tämän ilahtuneesta ilmeestään päätellen juttutuokiomme oli ohi. Mutta kun olin tekemässä lähtöä, Joe kääntyi vielä puoleeni. ”Mikä sinun nimesi olikaan?” Hän katsoi minua totisena, siristellen silmiään kuin olisin tikku, jota hän yritti pyydystää pinseteillä.

”Percy”, vastasin. ”Heippa.”

Palasin loosiin, jossa kämppikseni ja hänen poikaystävänsä suunnittelivat bileitä, joita en olisi halunnut järjestää. ”Kyläpä sinulla kesti”, Megan sanoi, kun sujahdin punaruskeaksi lakatulle penkille heitä vastapäätä. ”Mitä luulet, riittääköhän yksi iso SKYY-vodka? Ja siihen päälle lantringit ja tynnyrillinen olutta?” Hän näytti kalenterinsa sivulle liimattua keltaiselle tarralapulle tehtyä laskelmaa. ”Se tekisi viitisenkymppiä per nuppi. Paitsi jos ostetaan lantringiksi Red Bullia.”

Megan opiskeli taidehistoriaa mutta tuntui viihtyvän parhaiten yksinkertaisten laskutoimitusten parissa. Kapinoin hänen järjestelmällisyyttään vastaan pienin teoin: jättämällä hammastahnatuubin auki, maksamalla oman puhelinlaskuusuuteni myöhässä – se riitti tyydyttämään sisäisen kaaoksen tarpeeni mutta ei tuhonnut ystävyttämme, joka oli minulle harvinaislaatuudessaan arvokas, kuin ruma timantti.

”Sanoin Trentille, että bileisiin ei ole tarkoitus kutsua koko maailmaa”, Megan sanoi ja siemaisi Cosmopolitaniaan

vilkaisten merkitsevästi poikaystävänsä. Trent parka. Heidän seurustelunsa oli kestänyt jo kauemmin kuin olin alkuun ounastellut.

”Onko Joey Morrow tulossa?” Trent kysyi minulta tarkkailen samalla Megania. Kun kohautin olkiani, hän tivasi: ”Tehän juttelitte tuolla baaritiskillä. Me ollaan samalla taloustieteen kurssilla.”

Megan kääntyi katsomaan loosin selkänöjan yli. ”Ai tuo tyyppi – Joey ja Zoe, joiden idoli on Bowie. Ihan kiva paris-kunta.”

Tiesin kyllä, että Joella oli tyttöystävä. Silmäilin hänen baaritiskiinkin nojailevaa hahmoaan ja mieleeni muistui vaikutuksille alttiissa iässä näkemäni romanttinen komedia, jonka miespääosan esittäjä lausui naispuolista vastaanäyttelijäänsä kaihoisasti katsoen: ”Tuollaisella tytöllä on poikaystävä jo syntyessään.” Joen tenho ei perustunut vahvoihin leukaperiin ja suurien silmien yllä kaareutuviin kulmakarvoihin – samaisen elokuvagenren oppien mukaan niiden viehätysvoiman kumosivat kyömynenä, rako etuhampaiden välissä ja kapeaharteinen, hontelo ruumiinrakenne. Mutta nykivä energia, jolla hän liikutti kömpelöitä raajojaan, teki kokonaisuudesta puoleensavetävän. Joen suupielet nousivat herkästi hymyyn ja kääntyivät yhtä herkästi alaspäin vilpittömän soulbisiin voimasta. Tuollaisella pojalla oli tyttöystävä jo syntyessään.

”Amoeba-hälytys”, Megan sanoi puoliääneen ja sinkautti katseen selkäni taakse.

Pakokauhu nosti päätään, mutta en kääntynyt katseen suuntaan. Tiesin, että Megan yritti varoittaa minua entisistä kollegoistani Amoeba Musicissa, legendaarisessa Berkeleyn levykaupassa, jossa olin ollut töissä toisena opiskeluvuonna ennen siirtymistä muutaman korttelin päässä sijaitsevaan, vähäpätöisempään Rasputin Musiciin. Amoeba oli paitsi pätemishaluisten snobien helvetillinen tyyssija myös erään kammottavan epäonnistuneen seksuaalisen kohtaamisen

alkupiste, kun taas Rasputin oli ollut harmiton mutta tylsä työpaikka, eikä kukaan sielläkään ollut puhunut varsinaisesti musiikista. Tätä nykyä tienasin tuplasti paremmin tarjoilijana ja iloitsin siitä, että olin karistanut levykauppojen pölyt.

”Vain ne opiskelijat”, Megan päivitti tilannetta. ”Pulisonkihemmo ja kaksi muuta. Ei Neiliä.”

Niinpä tietenkin. Neil ei astuisi jalallakaan kaukana kampukselta sijaitsevaan baariin, jossa tunnetusti hyväksyttiin surkeimmatkin väärennetyt paperit. Adrenaliinitasoni lähti laskuun.

”Haluatko kutsua heidät bileisiin?” Megan kysyi jännittyneen näköisenä. ”Sinulla on kaksi sekuntia aikaa päättää.”

Kysymys yllätti minut – inhosin koko kolmikkoa, mutta heidän kanssaan voisin jutella. ”Okei!” hihkaisin samalla hetkellä, kun Amoeban tyypit ohittivat loosimme jäämättä juttelemaan tai edes nyökkäämättä tervehdykseksi. Trent päästi alakuloisen vihellyksen, jonka saattoi tulkita joko sääliväksi tai ivalliseksi.

Tunnistin kaikki kolme selkäpuolelta. Emme olleet kaveranneet töissä; he olivat keskittyneet mielistelemään vanhempia työntekijöitä, joilla oli kokemusta kovista huumeista ja laitapuolen elämästä Oaklandissa. Pulisonkihemmo oli pilkannut sitä, että en ollut tiennyt Brian Jonestown Massacrea, ja minä olin sivaltanut takaisin, että hänelle musiikki oli pelkkää määrää eikä laatua, ja niin ajattelin edelleen: musiikki oli noille tyypeille pelkkä keräilyesine, pikemminkin knoppi-tiedon kuin ilon lähde. Mutta silti. Tervehdys ei olisi ollut liikaa vaadittu.

Megan katsoi minua myötätuntoinen ilme kasvoillaan. Vastasin siihen kiitollisuudella. ”Ostetaan Red Bullia vain itsellemme”, minä sanoin ja sain hänet puhkeamaan hymyyn.

Trent alkoi vihjailla, että heidän oli aika lähteä hänen kämpilleen, vaikka kello oli vasta kymmenen ja jonotimme vuoroamme pöytäcurlingiin. Lohduttauduin sillä, että olin sen-

tään päässyt käymään ihmisten ilmoilla. Eikä tarvitsisi enää jatkaa keskustelua vodkantrinkien eroista. Trent työnsi puoliksi juodun tuoppinsa eteeni ja nousi loosista Meganin perässä. Olut maistui kuminauhalle, mutta kumosin sen silti kurkkuuni ahnaasti, kiusallisen tietoisena siitä, että yksin baarissa istuva nainen alkaisi ennen pitkää herättää ei-toivotua huomiota. Katselin muka kiinnostuneena matalalla loosin pöydän päällä roikkuvaa tiffanylasista lampunvarjostinta.

”Sano joku kappale, joka on molempia.”

Joe seisoi pöydän päädyssä.

Kätkin hymyni tuopin reunan taakse, ja päässäni raksutti. ”Beatlesin ’In My Life’”, vastasin. ”Alkuperäinen versio, jossa on George Martinin hassu pianonpimputus. Loistava tulkinta loistavasta materiaalista, ja sovitus osuu nappiin.”

”No jaa”, Joe sanoi silmin nähden pettyneenä vastaukseeni. Hän pujahti vastapäiselle penkille. ”Minusta lauluraidan tuplaaminen oli virhe.”

Nostin kädet puuskaan ja yritin muistella kappaletta mielessäni.

”Tuplaus tehtiin Lennonin vaatimuksesta, koska hän inhosi lauluääntään”, Joe jatkoi. ”Mutta kappale on niin intiimi – minusta sen pitäisi kuulostaa siltä kuin hän esiintyisi yksin, laulaisi suoraan kuulijalle.”

”Eihän siinä sentään mitään kuoroa ole säestämässä”, sanoin. ”Johnin ääni vain kuuluu useammalla raidalla.”

”Ai niin kuin hän laulaisi sivupersooniensa kanssa?” Joe virnisti. ”Kuulostaa ihan musiikkitoimittajan paskapuheelta.”

Joen perusteluissa oli perää, mutta halusin silti viimeisen sanan: ”Kommenttisi taas kuulostaa ihan opiskelijapojan paskapuheelta.”

Joe katsoi minua tuopin reunan yli, ja hänen suupielensä kohosivat, kun hän hörppäsi. ”On se silti loistava kappale”, hän sanoi. ”Se on pääasia.”

”Onko?”

Juttelullemme ei tullut loppua. Aika venyi ja vanui kuin toffee. Valitsimme vuorotellen kappaleita, jotka ihme kyllä löytyivät jukeboxista. Musiikkimakumme tuntui osuvan täysin yksiin: indierock ja Elephant 6 -yhtyeet, kaikki 60-luvun musiikki häpeämättömiä pop-hittejä myöten. Tuoppien tyhjennettyä Joe katosi hetkeksi, mutta kun hän palasi pöytään täyden olutkannun ja puhtaiden lasien kanssa, juttu jatkui siitä, mihin se oli jäänyt. Olimme loysin korkeiden selkänöjien suojissa kuin omassa kolmisenäisessä huoneessamme. Muu ravintola – hämärä ja synkkä, täynnä tavanomaisia ihmisiä – tunkeutui tietoisuuteemme vain hetkittäin, kuin jostain kaukaisuudesta.

Sivulauseessa kutsuin Joen bileisiin, mutta hän sanoi olevansa menossa Zoen isän syntymäpäiville. ”Tunnetko Zoen?” hän sanoi ja nojasi pöytään rennon näköisenä kulmakarvat kysyvästi koholla.

”En.” Zoe oli tyylikäs punkkari – langanlaiha ja kapealanteinen tyttö, joka pukeutui napapaitoihin ja paksupohjaisiin maihareihin ja jonka valkaistussa tukassa oli tumma juurikasvu. He olivat ilmestyneet valtiotieteen laitokselle kolmannen opiskeluvuoden syksynä valmiiksi yhteen nivoutuneena yksikkönä jostakin esikaupungin collegesta.

”Luulen, että –” Joe vilkaisi pikaisesti ympärilleen baarissa ja palautti sitten katseensa minuun. ”Luulen, että minä ja Zoe ollaan ehkä vain loistava tulkinta. Tarvitsemme ympärillemme toimivan sovituksen – perheen, ystävät, kotikaupungin. En ole varma onko *pohja* riittävän tukeva.”

Tunsin syällisyyden piston, niin kuin minä olisin jollakin tapaa tuonut esiin heidän suhteensa ongelmat. Säikähdin oitis mahdollisuutta, että Joe saattaisikin olla vapailla markkinoilla, sillä tiesin, että siinä tapauksessa en kykenisi hallitsemaan tilannetta. Painoin jarrua: ”Ei loistavaa tulkintaa pidä vähätellä! Loistava tulkinta voi olla maailman paras! ’Sara Smile’ kuulosti sinusta täydelliseltä, ennen kuin minä avasin suuni!”

Joe nyökkäsi ja raaputti peukalonkynnellään pöydän pintaan kaiverrettuja nimikirjaimia. ”Totta. Enkä osaa edes kuvitella, millaista elämä olisi ilman Zoeta.” Hän taputti kämmenellään pöytää pisteen merkiksi.

Se sai orastavan paniikkini helpottamaan. Vetäydyin loosin nurkkaan; hän teki samoin omalla puolellaan. Tuijotin lasini reunaan jäänyttä vaahtoa pohtien Joen vertausta: parisuhde, joka oli kuin loistava tulkinta. Itsetuntoani hiveli, että analyysini pop-kappaleesta oli koskettanut häntä niin syvästi, henkilökohtaisesti. Se maistui makealta.

Valot sytytettiin tarjoilun päättymisen merkiksi, ja siinä valaistuksessa Joen kasvot näyttivät erilaisilta – katseessa oli jotakin surullista ja määrätietoista, vahvasti elävää. Tunsin rinnassani liikeyhdyksen, kuin ovi olisi auennut apposelleen.

Hän siirtyi penkin toiseen päähän, nyökkäsi parille oven lähellä seisovalle kaverilleen ja katsahti sitten minuun. ”Kiinnostaisiko sinua kuulla yksi kappale, jota olen säveltämässä?”

Hän oli siis oikea muusikko. Pureskelisin uutista jälkepäin pari päivää analysoiden keskusteluumme uudessa valossa, mutta sillä hetkellä jäin ällistyksestä sanattomaksi. Kirjoitin osoitteeni lautasliinalle, ja Joe nousi pöydästä kolhaisten päänsä lampunvarjostimeen samalla kun napitti kulahtanutta sinistä villakangastakkiaan. Minä istuin paikkallani.

”Kenen kanssa sinä tulit?” Joe kysyi.

”Parin tyyppin, jotka sietävät minua”, sanoin. ”He lähtivät jo.”

”Lähdetkö samaa matkaa?”

”En”, sanoin ja tajusin sitten, että vastaukseni vaatisi lisäselvityksen. ”En hengaa muusikoiden kanssa.”

”Miksi et?” Joe kysyi naurahtaen ja lähti peruuttamaan kohti ovea.

Koska he herättävät minussa sietämätöntä kateutta. ”Koska he tuottavat aina minulle pettymyksen”, sanoin, mikä sekini piti paikkansa.

Joe heristi lautasliinaa nyrkissään. ”Haaste vastaanotettu!”

Jäin loosiin istumaan, kunnes tarjoilija tuli keräämään tyhjät lasit pois ja ällistys alkoi vaihtua innostukseksi. Joen biisi olisi todennäköisesti joko keskinkertainen tai surkea, mutta odotin silti innolla, mitä olisi luvassa: Akustista henkäilyä? Hämmentävää konemusaa? Söin kotimatalla kävellessäni pizzasiivun, ja rasva tuhri suupielet, jotka tuntuivat jostain kumman syystä liimautuneen korviin.

Somebody Said

Ne hemmetin bileet järjestettiin seuraavana iltana. Siitä tuli uuvuttava lauantai – piti lainata auto, käydä viinaostoksilla ja raivata huonekalut syrjään olohuoneessa, joka oli minun makuuhuoneeni. Jaoin Meganin kanssa kaksion ränsistyneessä kolmikerroksisessa puutalossa neljän korttelin päässä kampusalueelta, mutta vuokrasopimus oli Meganin sisken eksän nimissä, vaikka hän oli muuttanut pois jo vuonna 1994 – minkä ansiosta vuokra oli reippaasti alakannttiin mutta miinukseksi oli laskettava se, että välttääksemme herättämästä kiinteistöyhtiön huomion emme uskaltaneet valittaa rikkinäisestä uunista, tuskallisen hitaasti vetävästä suihkun lattiakaivosta emmekä vaatekaapin takaseinän reiästä, josta työntyi sisään paksu puun oksa. Asuntolaan verrattuna olot olivat taivaalliset.

Bileet valuivat ulko-ovesta kadulle. Siirryin illan mittaan porukasta toiseen ja nauroin niin hauskoille kuin vähemmän hauskoillekin jutuille. Olin polttanut täydellisen kokoelma-cd:n bileitä varten, mutta ihmiset kävivät tietenkin illan mittaan valitsemassa omaa lempimusiikkiaan; puoliltaöin en enää löytänyt levyäni huojuvista pinoista. Minä suhtauduin bileisiin kuin työhön: ne piti vain hoitaa alta pois. Ensimmäisenä opiskeluvuotena en ollut jaksanut panostaa ihmissuhteiden solmimiseen – olin sanonut ei, kun minua oli pyydetty mukaan rientoihin, ja omistanut lauantai-illat huonoon sau-

maan osuneelle Elvis Costello -innostukselle, joka oli saanut asuntolakaverit pyörittelemään silmiään – mutta katunut myöhemmin siitä seurannutta musertavaa yksinäisyyttä. Siitä lähtien olin yrittänyt hilata itseäni sosiaalisen kuilun pohjalta normaaliin opiskelijaelämään ja olin ylpeä kaikesta, mitä olin saavuttanut; minulla oli asunto, yksi oikea ystävä ja vaikuttava läjä muilta perittyjä cd-levyjä.

Bileiden jälkeisenä sunnuntaina siivoilimme lyhyissä, krapulaisissa pyräyksissä ennen Meganin vapaamuotoisen joogakurssin kokoontumista. Minäkin jouduin osallistumaan, koska tunti pidettiin minun huoneessani, ja juuri kun muutenkin mietin sopivaa tekosyytä poistua, kuulin kuistilta askeleita ja peltisen postilaatikkomme kannen kolahduksen. Loikin lattialla pötköttävien kehojen yli.

Laatikosta löytyi cd-levy, johon oli tussattu ”nimetön Percylle” ja Joe Morrow’n sähköpostiosoite. Ulkona oli pimeää. Päässäni jyskytti: Oliko Joe nähnyt sisälle? Muut tytöt kiiltävissä, mustissa trikoissa, minut lököverkkareissani?

Kun palasin olohuoneeseen, Megan katsoi minua kysyvästi kesken aurinkotervehdyksen. Mutisin jotakin esitelmästä, joka piti saada valmiiksi. En ollut kertonut hänelle Joesta; arvasin, että hän yksinkertaistaisi kohtaamisemme pelkäksi tylsäksi ihastukseksi. Nappasin läppärini ja kuulokkeet ja siirryin keittiöön.

Joe lauloi hiljaa, mutta kaikki soittimet olivat mukana, rummut oli tehty koneella ja jälkikaikua oli reilusti. Kitarrassa kuului Elliott Smith -vaikutteita. Sanat olivat kivan monitulkintaiset ja käsittelivät juoruilua (”puheitasi puitiin yössä”), petosta (”ollaan Juudaksia yhdessä, katsotaan miten käy”) ja väistämättä odottavaa sydänsurua (”heräsin muihtoon, joka enteili pahinta”).

Kuuntelin kappaleen uudelleen. Se ei ollut surkea, mitä pidin suoranaisena ihmeenä. Joen laulaminen oli häkellyttävän vaivatonta, aivan kuin hän olisi vain pudotellut suustaan

kauniisti runneltua totuutta. Mutta sävellyksellisesti kappale tuntui tekemällä tehdyltä, polveilevien säkeistöjen sinänsä miellyttävä melodia ei jättänyt minkäänlaista muistijälkeä.

Useamman kuuntelukerran jälkeen ryhdyin kirjoittamaan sähköpostia. Sitten huomasin, että pikaviestipalvelun pallero Joen nimen vieressä muuttui vihreäksi. Joogatunti loppui; pie-
neen keittiöömme muodostui jono vesipullojaan täyttävistä tytöistä. Sulkeuduin omaan läppärikuplaani ja aloin näpytellä. IM oli minulle uusi viestiväline, mutta tiesin homman jujun. Rentoa jutustelua pienin kirjaimin.

ileanpercy: hei

joeymorrow: hei!

ileanpercy: percy tässä

joeymorrow: ehditkö jo kuunnella?

ileanpercy: joo, kuulosti hyvältä!

joeymorrow: kiitti, ajattelin että saattaisit tykätä

ileanpercy: vähän parempaa koukkua se kaipaisi

joeymorrow: säkeistöthän on aika tarttuvia?

ileanpercy: sori mutta ei – niiden melodia on mitäänsanomaton.

ileanpercy: mutta silti liian mietitty, jotenkin? se kuulostaa vähän pakotetulta.

joeymorrow: voi hitto

ileanpercy: mutta laulat upeasti, ja väliosa on kaunis. tosi kaunis.

ileanpercy: jännästi se ei kuulosta yhtään väliosalta

ileanpercy: biisi jatkuu aika samaan tapaan eikä

säkeiden pituus muutu

ileanpercy: melodia vain paranee yhtäkkiä.

joeymorrow: heh, inhoan väliosien tekemistä, vedin sen vain hatusta

ileanpercy: jos tuo melodia on hatusta vedetty, olet pelottavan lahjakas

joeymorrow: heh, kiitti. harmi että se on pelkkä välIOSIA, eihän kukaan edes kuuntele välIOSIA

ileanpercy: höpöhöpö MUTTA tuli tässä mieleen... mitä jos panisitkin välIOSIAN melodIAN säkeistöihin?

ileanpercy: saisit loppuun koukun

joeymorrow: entäs nykyinen melodia?

ileanpercy: joutaisi ehkä romukoppaan? se oli tosi tylsä.

joeymorrow: siitähän tulisi ihan eri biisi

ileanpercy: sanoja ei tarvitsisi muuttaa, melodia vain vaihtuisi.

joeymorrow: kiinnostava ajatus

joeymorrow: laulan sitä nyt

ileanpercy: sama täällä.

ileanpercy: eikö toimikin aika hyvin?

joeymorrow: en tiedä

joeymorrow: pitää testaila

ileanpercy: hyvä homma.

Heti ulos kirjauduttuani tajusin vaikuttaneeni ylimieliseltä. Nukkumisen sijaan vietin seuraavan yön muotoillen omia viestejäni mielessäni uudelleen ja uudelleen; olin aina käyttänyt kohtuuttomasti aikaa sanomisteni vatvomiseen vuorovaikutustaitojen kehittämisen nimissä, vaikkei kehitystä tuntunut koskaan tapahtuvan. Uni jäi yhtä vähiin kuin asuntola-aikoina, kun kelasin öisin mielessäni kaikkia niitä tuhansia sosiaalisia kohtaamisia, joihin olin kakofonisten päivien mittaan väkisinkin joutunut.

Kun viimein lakkasin editoimasta viestiketjua päässäni, ryhdyin heti hahmottelemaan anteeksipyyntöpuhetta. Siitä tuli rento, vilpitön ja omaa mitättömyyttäni korostava. Suunnittelin pitäväni puheen tiistaina, kun yhyttäisin Joen sattumalta Haviland Hallilla, missä Trentin ansiosta tiesin hänen olevan taloustieteen luennolla.

Suunnitelmani toimi: Joe harppoi ulos rakennuksesta juuri kun olin kävelemässä ohi. Synkkä ilme muuttui iloisen yllättyneeksi, kun hän huomasi minut. Kysyin, oliko jokin hätänä, ja Joe huitaisi kädellään.

”Zoe ei tullut taloustieteen luennolle”, hän sanoi. ”Mais-tuuko sinulle kahvi?”

Menimme Free Speech Movement Caféhen, tietokone-luokan viereen vastikään avattuun kahvilaan, jonka seinille ripustettuja Berkeleyyn 60-luvun opiskelijaprotesteista kertovia infotauluja kukaan ei lukenut. Maksoimme omat kahvimme ja siirryimme niiden kanssa terassille.

”Biisistä tuli paljon parempi”, Joe sanoi heti kun olimme päässeet pöytään. ”En kestä.”

Jännitys laukesi hartioissani ja niskassani, lihaksissa, joita Megan sanoi epäkkäiksi. Anteeksipyyntöpuhe sai jäädä pitämättä.

”Viilailen vielä sanoitusta. Sitä piti muokata aika paljon uuteen melodiaan sopivaksi.” Joe nojasi penkin betoniseen selkänojaan ja jäähdytti kahviaan puhaltamalla kertakäyttökupin kannen reikään. ”Zoe sanoi, että olen sinulle bissen velkaa, mutta se kuulostaa aika vähältä. Kaksi bisseä?”

”Kaksi bisseä on ihan käypä palkkio. Pääasia, että en loukannut tunteitasi.”

”Vitut minun tunteistani”, Joe puuskahti kovaan ääneen.

Vieressämme istuva tyttö näytti harmistuneelta. Hän oli tekemässä korostuskynällä alleviivauksia paksuun oppikirjaan ja hilasi sen niin kauas meistä kuin yhteisessä pöydässä oli liikkumavaraa.

”Sori”, Joe sanoi ja väläytti tytölle hymyn. ”Mutta sananvapauskahvilassahan tässä ollaan.”

Uskomatonta kyllä, tyttö vastasi hymyyn. Hän jatkoi alleviivaamista selvästi vähemmän jännittyneessä asennossa.

”Saanko kysyä yhtä asiaa?” Joe sanoi minulle. ”Laulatko itse, soitatko, sävellätkö?”

HYVÄT LAULUT SYNTYVÄT RAKKAUDESTA, SUURET SYDÄNSURUISTA.

Brooklynin baareista San Franciscon tanssilattioille liikkuva *Säröjä* on rakkauskirje milleniaaleille, 2000-luvun alun musiikille ja unelmien tavoittelemiselle. Tyylikäs, terävä ja raikas romaani on täynnä kaipausta, intohimoa ja hetkiä, jolloin sydän on pakahtumisillaan. Ihan niin kuin se biisi, johon kiteytyy elämässä aivan kaikki.

”Fiksu, riipaiseva ja koukuttava. Romaani joka tempaisee heittämällä mukaansa.”

– KIRJAILIJA MIRANDA COWLEY HELLER

”Kaunis ja kirpaiseva kirja, jossa yhdistyvät elämää suurempi rakkaustarina ja naisen matka oman luovuutensa ytimeen. Aivan omaa luokkaansa.”

– KIRJAILIJA BETH O'LEARY

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6629-9